

בית המשפט העליון

עה"ג 18919-05-26

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט נ' פלקס) בפע"מ 40118-03-26 מיום 25.3.2026

תאריך הישיבה: ב' בסיוון תשפ"ו (18.05.2026)

בשם העורר: עו"ד דוד הלוי

בשם המשיבה: עו"ד אדר ארז

החלטה

1. ערר לפי סעיף 23(2)(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: החוק), על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט נ' פלקס) מיום 25.3.2026 בפע"מ 40118-03-26. במסגרת ההחלטה מושא הערר הוארך בפעם הרביעית צו פיקוח ומעקב כנגד העורר, וזאת למשך כתשעה חודשים, עד לתום התקופה המרבית של חמש שנים כאמור בסעיף 14(א) לחוק.

2. ואלה תולדות המקרה שלפניי.

העורר הורשע בתפ"ח 4478-01-17 ביום 2.7.2017, על פי הודאתו, בחמישה אישומים של מעשים מגונים בבני משפחתו – אחייניות ואחיינים קטינים בני 7-13, בין השנים 2014-2016. בהמשך לכך, ביום 26.9.2017 הושת על העורר בגזר הדין עונש של 60 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

עם שחרורו, הוטל על העורר בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 20.1.2022 צו פיקוח למשך 3.5 שנים עד ליום 19.6.2025 (סגן הנשיא ר' כרמל, פע"מ 26164-12-21).

הצו כלל, איסור יצירת קשר עם הקורבנות וקטינים, איסור לינה עם קטינים, איסור החזקת חומרים פורנוגרפיים ואיסור עבודה עם קטינים.

הערכת המסוכנות המקורית קבעה כי מסוכנותו של העורר היא גבוהה. הערכת מסוכנות מיום 7.5.25 קבעה כי מסוכנותו של העורר היא בינונית-גבוהה, ולאחריה פנתה המשיבה בבקשה לפי סעיף 14(ב) לחוק, להארכת צו הפיקוח למשך שנה וחצי נוספות, קרי, עד לתום התקופה המרבית הקבועה בסעיף 14(א) לחוק. בית המשפט המחוזי נעתר רק חלקית לבקשה זו, ובהחלטתו מיום 8.6.2025 הוארך צו הפיקוח למשך 7 חודשים נוספים עד ליום 19.1.2026 (השופט מ' בורשטיין, פ"מ 54037-05-25). בהחלטה זו הוקלו תנאי צו הפיקוח ובית המשפט המחוזי התיר לעורר לצאת לבתי קפה ומסעדות בליווי אדם מבוגר החל מהשעה 19:00, וכך למקומות בילוי שהכניסה לקטינים אליהם אסורה.

המשיבה פנתה פעם נוספת בבקשה להארכת הצו וביום 12.1.2026 הוארך הצו בכשלושה חודשים נוספים, עד ליום 1.4.2026. וכך נאמר בהחלטת בית המשפט המחוזי (השופט בורשטיין, פ"מ 83656-12-25) (להלן: ההחלטה מיום 12.1.2026):

"סעיף 14(ב) לחוק האמור מקנה שיקול דעת לבית המשפט וממילא על בית המשפט לשקול את משך הזמן שבו שהה המשיב תחת הפיקוח, את התנהגותו במשך התקופה ואת רמת המסוכנות. לא ניתן לומר שפג תוקף הערכת המסוכנות הקודמת, אך מאחר שקיימות אינדיקציות לשינוי נסיבות מובהק אובייקטיבי, זוגיות יציבה בת שלושה חודשים, אשר לטענת המשיב נסיבות אלה ידועות לקצין הפיקוח, היה מקום שתיערך הערכת מסוכנות עדכנית (ראו למשל: בש"פ 2819/24 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.24)).

לנוכח האמור לעיל, בהתחשב בתקופה המרבית שבחוק, ברמת המסוכנות הנשקפת מן המשיב, בהתנהלותו של המשיב עד כה ובעיקרון המידתיות שבחוק, יש מקום להיעתר לבקשה באופן מדוד, שעה שלא צורפה הערכה עדכנית ועל כן קובע כי צו הפיקוח יעמוד בתוקפו עד ליום 01.04.26" (פסקאות 3-4 להחלטה מיום 12.1.2026).

3. לאחר ההחלטה האמורה, פנתה הפרקליטות למרכז הערכת המסוכנות בשאלת הבהרה לגבי ההשלכות של הזוגיות החדשה הנטענת על ידי העורר. בתשובה נכתב כי זוגיות בת מספר חודשים אינה מהווה שינוי נסיבות מובהק, ועל מנת שמערכת יחסים

תהווה גורם ממתן מסוכנות, יש להראות תקופת יציבות ארוכה יותר, כולל מגורים משותפים של שנתיים לפחות.

בהמשך לכך, יחידת הפיקוח והמעקב על עברייני מין צור (להלן: יחידת צור) המליצה ביום 16.3.2026 על הארכת צו הפיקוח כנגד העורר עד לתום התקופה המרבית הקבועה בחוק, קרי עד ליום 19.12.2026, במתכונתו הנוכחית ובאותם תנאים, הגבלות וסמכויות. בהתאם לכך הוגשה הבקשה דנן ובית המשפט המחוזי נעתר כאמור לבקשה.

4. על החלטה זו נסב הערר שלפניי.

בתמצית שבתמצית, לטענת העורר, הבקשה הנוספת להארכת תקופת הצו נועדה לעקוף את ההחלטה מיום 12.1.2026, אשר לא נעתרה לבקשה הקודמת להאריך את הצו עד לתום התקופה המרבית הקבועה בחוק; כי התקופה המרבית הפכה למעשה לברירת המחדל כמעט בכל תיק של עברייני מין; וכי לא היה מקום שהפרקליטות תפנה בשאלת הבהרה למרכז להערכת מסוכנות, ולמצער, כי היה עליה לעשות כן באמצעות בית המשפט.

5. אקדים ואומר כי איני מקבל את טענת העורר כי הגשת הבקשה דנן הייתה בבחינת ניסיון לעקוף את ההחלטה מיום 12.1.2026. העובדה שבית המשפט אינו נעתר לבקשה להאריך את הצו למלוא התקופה שהתבקשה, אין משמעה, בהכרח, חסימה של האפשרות להאריך את הצו לתקופה נוספת בהמשך. קבלת טענת העורר משמעה כי כל אימת שבית המשפט לא נעתר למלוא התקופה המתבקשת, המשיבה תידרש להגיש ערר. זו אינה מדיניות משפטית רצויה, ובוודאי שאינה מתחייבת מלשון החוק ומתכליתו. מטבע הדברים, רשאי בית המשפט לקצר את התקופה המתבקשת, על מנת להציב מספר תחנות לאורך התקופה, שבמהלכן תיבחן התנהלותו של עברייני המין וייבחן הצורך להאריך את תקופת הצו.

ככלל, תוקפה של הערכת מסוכנות הוא לשנתיים, ובהינתן המשאבים הכרוכים בהכנת הערכת מסוכנות, איני סבור כי בחלוף מספר חודשים, היה מקום לקבל הערכת מסוכנות עדכנית. אף איני סבור כי הפרקליטות נהגה שלא כהלכה כאשר פנתה למרכז להערכת מסוכנות במעין שאלת הבהרה. זאת מן הטעם שממילא לא היה מקום לפנות לבית המשפט, לאחר שזה סיים את מלאכתו וניתנה החלטתו שהתבססה, בין היתר, על דברי העורר על כך שכוונן זוגיות יציבה. הפנייה למרכז הערכת מסוכנות נעשתה אפוא

במבט צופה פני עתיד, על מנת לבחון אם יש בתקופת הזוגיות הנטענת כדי להוות שיקול במסגרת מערך השיקולים הנדרשים להחלטה אם לעתור להארכה נוספת.

6. ולגופו של ערר.

עיינתי בהערכת המסוכנות מיום 7.5.2025, ששימשה בסיס להמלצת יחידת צור להאריך את הצו. לצד גורמי הסיכון נמנו גם גורמים מגנים כמו שיתוף הפעולה של העורר עם הפיקוח ללא הפרות צו מהותיות; סיום טיפול ייעודי בקהילה לשביעות רצונם של מטפלו; וכי העורר מנהל כיום אורח חיים עצמאי, יצרני וחברתי. עוד נכתב כי העורר עבר כברת דרך משמעותית ויצר לעצמו חיים מלאים ומספקים.

במצב דברים זה, דומני כי הגיעה העת להקל באופן משמעותי על העורר אך בד בבד להעמידו בתקופת ניסיון של ממש, עוד טרם מיצוי התקופה המרבית. לכן, אני מורה על הארכת תקופת הצו עד ליום 19.12.26 כפי שנתבקש, אך תוך ביטול כל ההגבלות והתנאים שנקבעו בצו על ידי בית המשפט המחוזי, למעט חובתו של העורר לשתף פעולה עם קצין הפיקוח, ולקיים עמו מפגשים במועדים ובתדירות שייקבעו על ידי קצין הפיקוח.

7. בשולי הדברים אין לי אלא לחזור על דברים שציינתי בבש"פ 4648/23 סקיאמצי נ' מדינת ישראל (20.6.2023):

"חוק הפיקוח מהווה מגבלה של ממש על עברייני המין המבקש לחזור למסלול נורמטיבי לאחר שריצה את עונשו, ומנגד, החוק כשמו כן הוא, נועד להגן על הציבור מפני עברייני מין. המחוקק היה ער לצורך באיזון בין האינטרסים הנוגדים ובהתאם לכך נקבע בסעיף 13(ג) כי 'לא יורה בית המשפט על הכללתו של תנאי מסוים בצו הפיקוח אם ניתן להשיג את מטרת הפיקוח והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעברייני המין פחותה'.

חוק הפיקוח מצריך משאבי זמן שיפוטי רבים, לצד משאבים רבים שהמדינה משקיעה הן בהכנת חוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות (חוות דעת ארוכות ומפורטות המשתרעות על עשרות עמודים) והן ביחידת צור, היא יחידת הפיקוח והמעקב שהוקמה מכוח החוק. חסרים אנו נתונים לגבי מידת האפקטיביות של החוק, כגון מספר עבירות המין שבוצעו במהלך תקופת הפיקוח ב"פילוח" של מפוקחים שהערכת המסוכנות שלהם גבוהה לעומת מפוקחים שהערכת המסוכנות שלהם בינונית וכיוצא בזאת. נתונים אלה יכול ויסייעו בידי בית המשפט בבואו

לדון בתנאי הפיקוח והמעקב בתיקים קונקרטיים" (פסקה 8 ;
הדגשה הוספה – י"ע).

בסיס נתונים יכול לטייב אפוא את ההחלטה השיפוטית. יש להניח כי הנתונים
בהישג יד, ואם לא כן, תמיהה היא, שהרי חלפו 20 שנה מאז חקיקת החוק, ויש לבחון
את מידת האפקטיביות והחיוניות שלו על בסיס נתונים של ממש.

8. סוף דבר: הערר מתקבל בחלקו כמפורט בפסקה 6 לעיל.

ניתנה היום, ד' סיוון תשפ"ו (20 מאי 2026).

יצחק עמית
נשיא